

ΤΟΥ **Μιχάλη Παπαμακάριου**

Ανατροπή της μνημονιακής βαρβαρότητας, με αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα

Ξεκινά σήμερα ο φετινός εορτασμός του Πολυτεχνείου, τρεις ημέρες μετά τη πρώτη μαζική απεργιακή απάντηση ενάντια στη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Οι φετινές εκδηλώσεις γίνεται μέσα σε μια πρωτότυπη συγκυρία, σε ένα πραγματικό και κρίσιμο σταυροδρόμι στο οποίο βρίσκεται η ελληνική κοινωνία. Οι εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος, με την ανατροπή του δημοψηφίσματος από το ολοκληρωτικό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο και τις εκλογές μέχρι τα πρώτα βήματα ανάκαμψης του μαζικού κινήματος (όπως φάνηκαν από την απεργία στα λιμάνια, τις μαθητικές διαδηλώσεις, τις πρώτες τροχοδεικτικές βολές της νεολαίας και τις συγκεντρώσεις της προηγούμενης Πέμπτης), θέτουν επί τάπητος το δίλλημα: Υποταγή στο δρόμο της λαϊκής εξαθλίωσης των 1-2-3 μνημονίων, στρατηγική ήττα και παράδοση στις ορέξεις του καπιταλιστικού κόσμου και της κυβέρνησης ή ανασύνταξη και αντεπίθεση του μαζικού λαϊκού κινήματος και της μαχόμενης αριστεράς για την αντίσταση στα παλιά και νέα μνημόνια και την ανατροπή τους.

Σε αυτές τις ημέρες, της καταστροφής και της ελπίδας, ο εξεγερτικός Νοέμβρης του 73 έχει να μας διδάξει πολλά. Οι κάθε λογής «Μπογδάνοι» που παλεύουν να πείσουν το λαό και κυρίως τη νεολαία ότι οι εξεγερμένοι του Πολυτεχνείου ήταν καθοδηγούμενοι από πράκτορες της CIA ή απλά «χρήσιμοι ηλίθιοι», πόνια στα σχέδια για την κατοχή της Κύπρου, το μοναδικό που αποδεικνύουν είναι το συνεχές άγχος και οι φόβοι των κυριάρχων για το μήνυμα της εξέγερσης. **Γιατί ο Νοέμβρης του 73 πλανιέται ακόμα πάνω από τους δρόμους του αγώνα.** Ανάβει τη φλόγα της ανατροπής μέσα στις καρδιές χιλιάδων ανθρώπων και το πιο σημαντικό νεών. Για ακόμα μία φορά έρχεται να θυμίσει πως ο τρόπος επιβολής κατακτήσεων είναι αυτός του εξεγερμένου λαού που οργανώνεται για να νικήσει.

Τα πολιτικά, μιντιακά παπαγαλάκια, οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί και οι κολαούζοι τους, ο νέος και παλιός κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός, πασχίζουν να μας πείσουν πως ο δρόμος των μνημονίων, της ΕΕ και του ευρώ, του ΝΑΤΟ και της υγιούς επιχειρηματικότητας (έτσι βαφτίζει, η κυβέρνηση της «δεύτερης φοράς Αριστερά» την καπιταλιστική κερδοφορία) είναι μονόδρομος. Αλλά και τότε ένας αντίστοιχος μονόδρομος βάρυνε τον Ελληνικό λαό. Το κλίμα ήταν πολιτικά καταθλιπτικό, πολλοί μιλούσαν για ανημπόρια, για οριστική ήττα του λαού που είχε μπει στο «γύψο». Κάποιοι τότε περίμεναν τη λύση από τον «εκσυγχρονισμό» του Μαρκεζίνη, όπως τώρα κάποιοι περιμένουν τα «ανθρωπιστικά ισοδύναμα» που θα λειάνουν τις συνέπειες των μνημονίων, ακριβώς όπως καταπραΰνουν οι ασπιρίνες το καρκίνο...

Τότε λοιπόν που η χούντα φάνταζε ανίκητη και αιώνια, μπήκε ορμητικά στην ιστορία η κατάληψη του Πολυτεχνείου, μια μαζική πρωτοπορία που άλλαξε τη πραγματικότητα περιγελώντας το χουντικό μονόδρομο. Το μήνυμα της εξέγερσης εκείνου του Νοέμβρη έρχεται να μας υπενθυμίσει ότι και στα νέα There Is No Alternative, στους απελπιστικούς μονόδρομους που μας προτάσσουν, θα υπάρχουν πάντα οι δρόμοι που ανοίγουν οι λαοί με τη πάλη τους.

Μια τέτοια εξέγερση σήμερα αντιστοιχεί στη πάλη για την ανατροπή της μνημονιακής βαρβαρότητας. Μια ανατροπή με αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα και προοπτική. Γιατί φάνηκε πλέον καθαρά πως δεν μπορεί να υπάρξει καμία διαπραγμάτευση εντός των πλαισίων του ευρώ, της ΕΕ, χωρίς να χάσει το

κεφάλαιο πλούτο, δύναμη και εξουσία. Αντίθετα, η ιδέα ότι υπάρχει μια πιο φιλολαϊκή διαχείριση εντός των ορίων που τίθενται από τους αντιδραστικούς αυτούς θεσμούς αποδείχτηκε μια τεράστια αυταπάτη που την πληρώνουμε ήδη ακριβά.

Μπορούμε όμως; Η απάντηση είναι Ναι. Με μια θεμελιακή προϋπόθεση. Να μην αντιμετωπίσουμε τη σημερινή κατάσταση στατικά, αλλά να επιχειρήσουμε να παρέμβουμε σε αυτή με το πνεύμα, τη κατεύθυνση, τη τόλμη και την αποφασιστικότητα των εξεγερμένων του Πολυτεχνείου. Μπροστά στο σταυροδρόμι να ανοίξουμε το δρόμο της ανατροπής. Σήμερα Η πάλη για το ψωμί, την παιδεία και την ελευθερία της εποχής μας, εποχής ασύλληπτου πλούτου, μπορεί να γίνει το σύνθημα της σύγχρονης εξέγερσης του λαού για τα δικαιώματά του, για κατακτήσεις στο σήμερα, με όπλο ένα ταξικά και πολιτικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, συνολικά ένα οργανωμένο και πολιτικά επικίνδυνο λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα.

Μπορούμε με μια άλλη ανεξάρτητη, μαχόμενη αντικαπιταλιστική αριστερά. Με μια αριστερά των επαναστατικών τομών και όχι των κυβερνητικών αυταπατών. Μια αριστερά της σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής και όχι της διαχείρισης. Η Αριστερά λοιπόν και ειδικά η αντικαπιταλιστική αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα δώσουν όλες τους τις δυνάμεις ώστε ο λαός και η νεολαία να έρθουν δυναμικά στο προσκήνιο και να καθορίσουν τις εξελίξεις. Γιατί τελικά ο μόνος δρόμος που αξίζει είναι αυτός που ανοίγουμε εμείς οι ίδιοι.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**